

Fantastisch Vlaanderen

Fantastisch Vlaanderen

drie korte
griezelromans

Patrick Bernauw

© 2018 by Patrick Bernauw

www.bernauw.com - patrick.bernauw@skynet.be

www.scriptomanen.org

Deze POD-uitgave werd gefaciliteerd door mijnbestseller.nl

Fantastisch Vlaanderen,

eerste druk Schrijverspunt Clusteruitgeverij 2013,

bestaat uit de volgende eerder verschenen boeken:

Spookrijders, eerste en tweede druk Davidsfonds-Infodok, 1997

De Zwarte Spiegel, eerste druk Davidsfonds-Infodok, 1998

Duivelsteen, eerste druk Afijn, 2005

Cover: Scripto Studio

NUR 284

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

Spookrijders – 6

De Zwarte Spiegel – 109

Duivelsteen – 209

Spookrijders

*Everything dies baby that's a fact,
but maybe everything that dies
someday comes back...*

Bruce Springsteen

*Nevel is leven,
maar dood blijft dood.*

Mefisto

Johnny B. Goode.
Een rock 'n' roll klassieker.

Dit verhaal speelt zich af in 1997.

1: MEFISTO

Die ochtend had Johnny nog een wandeling gemaakt over het strand van Westende. Hij was maar één keer blijven staan: om een geldstuk op te rapen, dat straks voor altijd in het opkomend getij zou verdwijnen.

Omzichtig had hij het zand van het blinkende muntje geveegd. Vijftig frank! Daarmee kon hij zich zo dadelijk een hamburger kopen. Dan was zijn maag tenminste weer voor een paar uren gevuld.

'*Kop op, Johnny Boy!*' zei de stem van Bob in zijn hoofd.

'Grappig hoor!' gromde Johnny korzelig. 'Als je niks beters kunt verzinnen, hou dan je mond, ja?'

Johnny zat totaal aan de grond, zoveel was duidelijk. Zijn moeder ging met een andere vent aan de haal toen hij zes was en zijn vader stierf toen hij twaalf was.

Kanker.

Johnny's grote broer had het transportbedrijfje van hun vader overgenomen, tot Bob met zijn motor tegen het achtereind van een BMW was geknald, die traag en zonder richtingaanwijzers de snelweg was opgereden.

Nu was Johnny net achttien geworden, lag de school definitief achter hem en de hele wijde wereld voor hem open. Hij was zo vrij als een vogel in de lucht, maar dan wel één die in z'n doolie eentje moest vliegen. En Johnny wist bij God niet waarheen.

Nauwelijks had Johnny in een *MacDonald's* zijn *brunch* naar binnen gewerkt of daar was Mefisto verschenen, als een duivel uit een doosje. Johnny kende zijn échte naam niet, maar hij wist wel dat Mefisto zowat alle liedjes uit de hitparade kon meefluiten door een gaatje in zijn linker neusvleugel.

De bovenkant van Mefisto's schedel was zo kaal als een knikker, maar aan zijn slapen krulden zijn haren alle kanten op. Dat deed hem, in combinatie met het gaatje in zijn neus en

zijn trieste, wat dommige ogen op een zachtmoedige clown lijken. Maar Mefisto was noch dom, noch zachtmoedig. En als je hem voor een clown hield, maakte hij je snel duidelijk dat je op dat punt een zware flater had begaan.

Mefisto was een kennis geweest van Johnny's vader en hij had al zolang Johnny zich kon herinneren bakken geld verdiend met allerlei onduidelijke zaakjes. Hij reed met een Jaguar en ondanks zijn leeftijd bewoog hij zich ook nog voort met de lenigheid van een roofdier in de jungle en was hij zo sluw als een wilde kat.

Mefisto tracteerde Johnny op een pilsje en dook met de theatrale gebaren van de geboren goochelaar in een zak van zijn versleten jeans. Hij diepte twee verkreukelde maar voor de rest supergave briefjes van vijfduizend frank op.

'Die zijn voor jou, Johnny,' zei hij, terwijl hij ze voor Johnny's neus liet wapperen. 'Als je tenminste even naar Smurry's Eiland wil rijden, vannacht. Tienduizend ballen, Johnny Boy. Een geschenk uit de hemel!'

Johnny keek hem argwanend aan. 'Smurry's Eiland? Nooit van gehoord...'

'Ik leg je straks wel uit hoe je daar komt. Het is een kroeg niet ver van Brussel, in de buurt van Asse.'

'Mmm,' knikte Johnny. 'En wat moet ik daar doen?'

'Niks,' glimlachte Mefisto. 'Helemaal niks. Gewoon een koffertje afleveren, da's al. Je geeft het aan dokter Smurry. Dat is, laten we zeggen, de kroegbaas van Smurry's Eiland. Hij alleen mag het koffertje openmaken, Johnny Boy. Hij zal er wat instoppen, er zullen geen vragen gesteld worden. Hij zal het weer meegeven met jou en dan moet jij er alleen nog voor zorgen dat je daar als de bliksem vandaan komt. Oók zonder vragen te stellen. Héb je dat, Johnny Boy? Natuurlijk heb je dat, want jij bent een verstandige jongen, nietwaar... En het is allemaal zo simpel... Je vertrekt bij zonsondergang en als je mij bij zonsopgang hier weet te vinden, en je hebt het koffertje mee, en alleen dokter Smurry heeft het opengemaakt en er wat ingestopt, dan kun je nog eens twee van deze briefjes vangen. Héb je dat, Johnny Boy?'

Johnny knikte weer en zei dat er een klein probleempje was. 'Waarmee moet ik naar Smurry's Eiland rijden, vannacht? Ik heb nog geen rijbewijs en ik heb geen auto.'

Mefisto floot een vrolijk deuntje door het gaatje in zijn neus. 'Ik zal je strakjes een villa aanwijzen,' grijnsde hij, 'met een leuke zwarte Mercedes, bouwjaar 1971, in de garage. De eigenaar doet in ouwe auto's, in *oldtimers*. Hij zit momenteel in het buitenland. Je kunt met zijn kar naar Smurry's Eiland rijden. Want rijden, Johnny, dat kun jij als de beste, dat weet ik.'

'Bob heeft het me nog geleerd,' zei Johnny stil.

Mefisto maakte een verveeld handgebaar, alsof hij over Bob niks meer wilde horen, en ging dan verder alsof hij over Bob nooit iets had gehoord.

'Als je onderweg wordt aangehouden, Johnny Boy, biecht je maar een pekelzonde op, ja? Bijvoorbeeld... dat je de Mercedes gestolen hebt en wat aan *joyriding* bent gaan doen. Héb je dat?... Desnoods zeg je maar dat je de Mercedes wilde verkopen aan dokter Smurry. Die doet ook in tweedehands-wagens en in *oldtimers* en zo... Maar het koffertje, daar weet jij niks van af. Dat is zogenaamd van de eigenaar van de Mercedes, héb je dat? Zo blijven jij en ik buiten schot, Johnny Boy, als er wat mocht mislopen. Jaja, je goeie ouwe oompje Mefisto heeft weer overal aan gedacht, hé?'

Johnny griste de twee briefjes van vijfduizend uit de handen van Mefisto en vroeg wat er in het koffertje zat.

'Dàt, Johnny Boy,' glimlachte Mefisto vaderlijk, 'is een geheim. Míjn eigen kleine geheimpje, héb je dat? Al kan ik je wel verklappen dat er vannacht een partij *coke* uit Columbia van een boot is gevallen... Maar dat heeft geen belang, Johnny Boy... Vannacht kun jij twintigduizend ballen vangen. En wat je met de Mercedes aanvangt, dat is jouw zaak. Misschien kun je 'm zelfs voor een aardig prijsje van de hand doen, als je het handig speelt. Vertelde ik je al dat dokter Smurry een verzamelaar is van *oldtimers*? En dat is nog zacht uitgedrukt, Johnny Boy... Eigenlijk... eigenlijk is hij een echte líefhebber.'

Johnny probeerde niet te luisteren naar de stem in zijn hoofd en zei dat het okee was voor hem. En het goeie ouwe

oompje Mefisto floot een opgewekte popsong door het gaatje in zijn neus.

De Mercedes uit de garage van de villa halen die Mefisto hem had aangewezen, was een makkie. Johnny gooide de tank vol - ze was zo goed als leeg - en reed er in een fantastisch mooie, bloedrode zonsondergang mee naar de plek waar hij met Mefisto had afgesproken. Heel die tijd zat Bob in zijn hoofd als een razende op Johnny in te praten.

Op weg naar zijn laatste afspraak van die dag, kocht Johnny met zijn vers verdiende voorschot een paar hamburgers en enkele blikjes bier. Die konden tijdens de lange nacht die voor hem lag best nog van pas komen. Johnny vond het niet erg dat de hamburgers koud en de blikjes bier lauw zouden zijn. Hij was het nooit anders gewend geweest.

Hij dacht aan de anekdote die Mefisto hem had verteld, toen ze samen op weg waren naar de villa. Hoe hij op een keer vast kwam te zitten in een file, niet vooruit en niet achteruit kon. Daar kreeg Mefisto het natuurlijk van op de heupen. Hij hield nu eenmaal niet van dat zenuwslopende gedoe, van dat jachtige wachten.

Mefisto had zichzelf eens goed bekeken in de achteruitkijkspiegel. Zat zijn das nog goed? Krulden zijn haren niet al te veel kanten uit? Was zijn pak niet gekreukt? Hij moest er immers onberispelijk uitzien! Dat was écht noodzakelijk als je dit werk deed.

Stomme file... Niet dat ze zijn plannen veranderde, maar toch... Hij bette met een papieren zakdoekje het zweet van zijn gezicht. De airconditioning van de wagen was stuk. In het vervolg zou hij erop toezien dat ze nog werkte, als hij weer eens een wagen nodig had om een klus te klaren, zeker weten!

Wat was er eigenlijk gebeurd? Ongelukje? Straks zou hij ze wel zien staan, de uitgebrande wrakken. Hij keek naar de andere automobilisten. Nerveus staarden ze naar de weg voor hen. Zweetdruppeltjes parelden ook op hun wangen en voorhoofd. Waren ze bang? Dat de politie vragen zou stellen

en dat ze aan de kant zouden moeten gaan om hun koffer open te maken?

Er leek geen einde te komen aan de rij auto's voor hem. Hier en daar zag hij een paar mensen uitstappen. Met de hand beschermend boven de ogen, staarden ze voor zich uit. Mefisto besloot hun voorbeeld te volgen en even de benen te strekken. Hij voelde aan de koffer van zijn wagen. Veilig gesloten. Heel gewone koffer. Niks speciaals aan te bemerken.

Hij keek om zich heen. Overal auto's. Een beetje verder kon hij zelfs het zwarte asfalt van de snelweg niet meer zien, alleen nog autodaken. Blikken schildpadden, die geroosterd werden onder het genadeloze vuur van de zomerzon.

Moest hij nù al de benen nemen? Door de velden langs de snelweg? Nee. Met al die kilo's uit zijn koffer zou hij nooit weggkomen... Maar wat als er even verder een wegversperring was en de flikken zijn koffer doorzochten?

Op dat ogenblik zette, heel in de verte, de sliert wagens zich in beweging. Mefisto spurte terug naar de auto die hij eerder die dag gestolen had.

Er was inderdààd een wegversperring. En zowat alle wagens werden doorzocht. Opnieuw stond hij stil. Sommige chauffeurs moesten hun koffer openmaken, anderen hoefden alleen maar hun papieren te tonen. Nog anderen mochten meteen doorrijden. Stapvoets.

Mefisto tuurde naar de donkere uniformen en daarna naar zichzelf, in de achteruitkijkspiegel. Blonk er paniek in zijn ogen? Eén van de wagens voor hem moest aan de kant gaan staan. De koffer werd geopend. Mefisto wendde de blik af.

Een politieman stapte op hem toe. 'Alles in orde, meeneer?' vroeg de agent, toch wel een tikje wantrouwig.

'Nee, helemaal niks in orde!' piepte Mefisto door het gaatje in zijn neus. 'Ik rij met een gestolen auto en ik heb daar in m'n koffer voor een paar miljoen *coke* uit Columbia plus het lijk van een *dealer* die mij te slim af wilde zijn! En dan kom ik in een file terecht en durft ù mij nog te vragen of alles in orde is!? Héé je dat!?'

De politieman grinnikte. 'Ook de plezantste thuis, zeker? Vooruit! Doorrijden!'

Toen Johnny de plaats van de afspraak bereikte, was de mist al komen opzetten.

'Mooi zo,' glunderde Mefisto. 'Dan zullen de flikken wel wat anders te doen hebben dan de wegen te controleren op smokkelaars. Veiliger zo. Want nevel is leven, Johnny, maar dood blijft dood. Héb je dat?'

Mefisto overhandigde Johnny een plannetje. Daarmee kon hij, bij wijze van spreken, met z'n ogen dicht naar Smurry's Eiland rijden. Daarna gaf Mefisto hem het koffertje in krokodillenleer.

'Laat het nonchalant rondslingeren op de achterbank,' zei hij, 'maar hou het voor de rest goed in de gaten. Het is goud waard, Johnny Boy.'

Mefisto stak zijn zweterige hand uit, Johnny drukte die en Bob gaf nog één laatste, gekwelde gil.

Toen zat Johnny al op de snelweg naar nergens.

Johnny probeerde een gesprek aan te knopen met Bob. Dat deed hij wel meer: lange gesprekken voeren met zijn dode grote broer. Maar nu deed Bob er koppig het zwijgen toe.

'Weet je nog hoe we zeerovertje speelden, Bob?' drong Johnny aan. 'Hoe we wel eens het jacht van één of andere rijke meneer enterden met ons kleine rubberbootje? In de tuin hadden we zelfs een schatkist begraven... We vulden ze met de verloren voorwerpen die we vonden op het strand... Weet je nog, Bob? Waarschijnlijk steekt die kist daar nu nóg in de grond.'

De stem in zijn hoofd - de stem van Bob - bleef stom. Johnny wist wel waarom. Bob zou dit nooit goedgekeurd hebben. Hun vader wel, maar Bob niet.

Bob wilde... anders worden. Anders zijn dan hun vader. Bobby wilde alleen rechte paden bewandelen. Hij was nooit een echte zeerover geweest en hij was dat ook nooit geworden. Hij had er ook niet de kans toe gekregen.

'Maar ik wel, Bob,' zei Johnny. 'Ik heb mijn kans nu gekregen, en ik ga ze niet verknallen, omdat jij het lef niet had dat ik wel heb, Bobby. Ik ben een échte zeerover... Dat kun je me toch niet kwalijk nemen, Bob?... Er zat niks anders op, heus... Wat moest ik anders aanvangen? Wat moet ik aanvangen met dat verdomde leven van me, Bob?... Komaan, wees nou niet boos. Je begrijpt toch dat er niks anders op zat, Bob? Jij hoeft al lang niet meer te eten en te drinken, maar ik wel, Bobby... En dan heb je geld nodig. Zo gaat dat er in deze wereld aan toe. Dan heb je toch géld nodig?'

Zijn dode grote broer viel niet te vermurwen. Nu ja, Johnny begreep ook Bobs standpunt wel. Enkele jaren geleden - Bob moest toen ongeveer zo oud geweest zijn als Johnny nu was - had hij ergens een griet opgepikt. Bob was verslinderd geweest aan die meid. Verslãàfd. Haar vader was chirurg en haar moeder deed iets in de kerk. Haar ouders behoorden, kortom, tot het soort van betere burgers dat hun vader verafschuwde.

Die afschuw was wederzijds geweest. Ook de ouders van de griet - Johnny had nooit geweten hoe ze heette, Bob deed daar nogal geheimzinnig over - vonden het maar niks dat hun dochter optrok met de zoon van trucker, die door zijn vrouw in de steek was gelaten en die er al achter was gekomen hoe een cel er precies uitzag. Uiteindelijk was de griet omgekomen bij een ongeval.

Johnny had daar nooit het fijne van geweten, maar één ding stond als een paal boven water: toen hun vader kort daarop de pijp uitging, had Bob hem nóg voor de voeten geworpen dat hij iets met het ongeval van het meisje te maken had. Johnny wist niet hoe of waarom, maar Bob leek ervan overtuigd dat z'n liefje moest verdwijnen omdat ze, via Bob en volgens de vrienden van z'n vader, té veel wist over sommige zaakjes die het daglicht schuwden...

2: DE MOTORMAN

Ter hoogte van Nevele zag Johnny dat het boordklokje van de Mercedes het niet meer deed. De klok was blijven stilstaan op iets voorbij elf uur.

Eleven o'clock in Nevele, zong een vreemd verwrongen stem in Johnny's hoofd. *It's eleven o'clock in Nevele, Johnny Boy.*

Hij keek op zijn digitale polshorloge en merkte tot zijn verbijstering dat die het ook al vertikte. De groen fluorescerende cijfers gaven 23:32 aan.

Het is half twaalf geweest, Johnny Boy. Bijna middernacht. Het spokenuur nadert met rasse schreden!

Nu was het veeleer alsof de stem afkomstig was van een man die in een wagen voor een wielervedstrijd uitreed en door een megafoon het publiek waarschuwde dat de renners eraan kwamen.

Het is eleven o'clock geweest, Johnny Boy. Eleven o'clock in Nevele! Héb je dat? Bijna middernacht, Johnny... Het spokenuur nadert met rasse schreden!... En nevel is leven, Johnny Boy, maar dood blijft dood... Héb je dat?

Johnny kon toen al de lichten van de snelweg niet meer zien, laat staan die van de huizen langs de snelweg. Hij reed dan ook aan een slakkegangetje. Heel af en toe doemden twee rode ogen op in de mist, maar op een erg kort moment na - wanneer hij de wagen voorbijreed - bleven de bestuurders onzichtbaar voor hem.

Nu ben ik voor alle anderen ook onzichtbaar geworden, dacht hij. Nu kan ik alleen nog rijden, rijden, rijden. Door een grijze zee van mist. Rijden, rijden, rijden. En bidden dat ik niet tegen een brug van beton aan knal. Rijden, rijden, rijden. Tot de ochtend in de lucht komt en de mist misschien optrekt. Rijden, rijden, rijden. Tot ik Smurry's Eiland bereik. Rijden, rijden, rijden.

Als ik onderweg niet verdwaal, tenminste. Want de witte letters op de blauwe borden zijn uitgewist, en op sommige plaatsen de wegwijzers óók. De wereld is uitgewit en alle wegwijzers zijn vermist.

Hij kreeg het koud en draaide de verwarming wat hoger. De vochtige, klamme kilte drong door zijn T-shirt en zijn verbleekte jeans, door merg en door been.

Omdat Bob het verkoos zijn mond te houden, zette hij de radio aan. Ruis. Witte ruis. Zoveel dat hij geen muziek meer kon horen.

Johnny wilde de ruis al met een nijldige ruk aan de knop het zwijgen opleggen, toen daar plotseling, te midden van een hels gekraak, de zwoele stem van een late radio omroepster weerklonk: 'Op de snelweg richting... krak... werd een spookrijder gesignaleerd... krakkrak... We raden de automobilisten aan... krak krak...'

Hij zette de radio af en gaf meer gas. Nam dan weer gas terug, tot hij nog nauwelijks veertig per uur deed. Op die manier zou hij er meer dan drie uur over doen voor hij Asse bereikte. Maar je kon dan ook geen hand meer voor de ogen zien.

Dít is pas erwtensoep, Johnny Boy!

Het zicht was beperkt tot hooguit twintig meter, schatte hij. Het was waanzin nu sneller te rijden dan veertig.

Johnny begon de verkillende zweetplekken onder zijn oksels te voelen. Hij kreeg er kippevel van. Zou hij even stoppen bij een tankstation of zo? Om zijn vermoeide ogen wat rust te gunnen? Als hij nu maar een wegwijzer kon zien...

Als ik nu maar...

'Een echte piraat,' zei Bob, 'bepaalt zijn koers op het gevoel, met een natte vinger in de wind...'

Het was nog steeds niet de stem die Johnny gewoonlijk hoorde. Het was gewoon een herinnering geweest, aan wat Bob hem eens had gezegd. Bobby die hem had leren rijden op de braakliggende terreinen achter hun huis. Bob die hem alles had geleerd... behalve omgaan met omstandigheden als deze.

Johnny's handen lagen verkrampd om het stuur van de Mercedes. Al zijn spieren begonnen pijn te doen. Er stond koud zweet in zijn handpalmen. Nu en dan moest hij ook onbedaarlijk rillen en klappertanden.

Het is niet alleen de angst en de spanning van rijden in de mist, Johnny... Je broedt op een griepje, arme jongen... Al een hele tijd... Beetje ziekjes, hé?

Aan zijn rechterhand waren de vage omtrekken van een bos te onderscheiden. Schimmen van bomen in de mist. Reed hij dan al zo dicht aan de kant? Op de pechstrook?

Johnny zwenkte naar links, wierp nog een snelle blik op de bomen en de vangrails die hij op een haar na gemist had en zag toen uit dat bos - hij durfde het zweren! - een motorrijder te voorschijn komen.

Met een helse vaart en zonder een schram op te lopen, braken de man en de machine door de vangrails. Ze plooiden open alsof ze van papier waren gemaakt. De motorrijder vloog de snelweg op en de banden van zijn machine leken het asfalt nauwelijks te raken.

Johnny knipperde met de ogen. Keek nogmaals. Het beeld was weg.

Dat noemen ze een hallucinatie, Johnny Boy. Waarschijnlijk veroorzaakt door al dat ingespannen turen naar die muur van mist, gecombineerd met het griepje dat komt opzetten... Arme, àrme jongen...

Johnny stond nu bijna stil. Hij gaf iets meer gas en toen werd de motorrijder van daarnet gevangen in het licht van zijn koplampen, niet langer dan een fractie van een seconde, terwijl hij op hetzelfde rijvak als Johnny reed, maar dan in tegengestelde richting.

Op de snelweg richting...

De man op de motor droeg een leren jas en zware laarzen en hij had een helm op z'n hoofd, Johnny zag het heel duidelijk. Het was een helm met een ondoorzichtige plaat, die zijn gezicht ook zonder de mist volledig onzichtbaar zou hebben gemaakt.

... werd een spookrijder gesignaleerd.

De motorrijder rukte de nevel uiteen tot uitwaaierende sluiers. De flarden mist en het vale licht van Johnny's koplampen vervormden de man en zijn machine tot een rokend helletoeg, dat vuur spuwde uit zijn ene schitterende oog.

Was het inbeelding of hoorde Johnny de mat glanzende motor wérkelijk brullen als een dol geworden monster?

We raden de automobilisten aan...

De man op de motor miste Johnny's Mercedes uit '71 op een haar na, en was het volgende ogenblik alweer verdwenen in nacht en nevel.

... op het rechte vak te blijven en...

'De spookrijder,' prevelde Johnny, terwijl hij het bloed in zijn keel voelde kloppen. 'Ik heb de spookrijder ontmoet... Ik heb hem gezién...'

Nog geen vijf minuten later gebeurde het opnieuw.

Plotseling spleet de muur van mist in twee delen, als het gordijn van een theaterzaal dat opengetrokken wordt, en daar verscheen dezelfde motorrijder. Hij leek zich met een angstaanjagende snelheid pal op de zware zwarte Mercedes te zullen storten, maar op het laatste nippertje week hij behendig uit. Het volgende ogenblik was hij al verdwenen in het grijze gordijn, dat zich opnieuw keurig achter hem sloot.

Deze keer was Johnny totaal verrast. Hij slaakte een kreet van schrik en verloor even de controle over het stuur. De wagen ging aan het slingeren. Hij kreeg de Mercedes echter weer in de hand en probeerde zo goed en zo kwaad als het ging zijn weg te vervolgen.

Zijn hart bonsde té snel. Zijn keel was krukdroog geworden.

Die kerel is gek! Stapelkrankjorum!

Ongeveer vijf minuten later dook de man op de motor pal naast hem op. Hij reed nu in dezelfde richting als Johnny en paste zijn snelheid aan, zodat ze op dezelfde hoogte bleven.

Johnny deed het bijna in zijn broek van schrik, maar hij durfde niet stoppen. Alleen in deze wagen was hij veilig. Wie wist wat er zou gebeuren als hij stopte?

Rustig reed de spookrijder naast hem verder. Hoe bang Johnny ook was, toch moest hij de manier bewonderen waarop de man in het zadel zat. Zo gracieus, zo zelfverzekerd. Hij leek wel vergroeid met zijn motor, zoals hij daar naast Johnny reed.

Een motorman. Voor de helft machine, voor de andere helft mens Een manmotor. Zoiets.

De motorrijder stak zijn middelvinger naar Johnny op en ging toen voor hem uit rijden, zigzaggend, op slechts een paar meter voor de bumper van de Mercedes.

Johnny maakte een vuist. 'Ik krijg je wel, klootzak!' schreeuwde hij schor.

Natuurlijk kon de motorrijder hem niet horen. Niemand kon hem nu nog horen, in zijn zwarte Mercedes uit '71, in de dichte witte mist, op de voor de rest totaal verlaten snelweg. Johnny was alleen, moederziel alleen met een krankzinnige kerel op een motor. Met een moorddadige motorman.

De motorrijder vertraagde. Johnny gaf gas en probeerde de motor te raken. Maar ofwel had de motorrijder ogen in zijn achterhoofd, ofwel was hij eindeloos veel behendiger, want telkens zwenkte hij op het laatste nippertje een beetje uit of gaf hij iets meer gas, zodat Johnny hem altijd weer op een haar na miste.

Misschien kan hij gedachten lezen, kan hij zelfs mijn gedachten lezen nog voor ze in mij zijn opgekomen!

De man op de motor kwam weer naast Johnny rijden. Het geluid dat de machine voortbracht, leek niet niet langer meer op het gebrul van een monster, realiseerde Johnny zich. Het had meer weg van het gelijkmatige grommen van een dolle hond, die zich opmaakt om een hap vlees uit je kuit te bijten.

Johnny wierp een blik op de man zonder gezicht. De spookrijder keek terug en Johnny zag in het masker van on-

doorzichtig plastic zijn eigen grote angstogen weerspiegeld. Even meende hij dat er zich een grijns om de lippen van de man plooidde, maar toen beseftte hij dat hij opnieuw alleen maar naar de weerspiegeling van zijn eigen bange grijnzen had gekeken. Johnny wendde snel de blik af, alsof hij betrappt was op iets onbehoorlijks.

Hun duel op leven en dood ging zo nog een tijdje door. Johnny probeerde zijn tegenstander te raken, maar de Mercedes was te log en de zwartleren duivel reageerde water-vlug. Als in een dodelijk ballet danste de man op de machine tergend om de wagen van Johnny heen. Hij vloog telkens weer op hem af, om zich dan slechts op het allerlaatste moment terug te trekken.

Even had Johnny gedacht dat hij te maken had met een geheim agent, één van de drugbrigade, die hem wilde doen stoppen en hem dan zou arresteren. Dit was Mefisto's laatste zaakje geweest, de politie had het net in alle stilte rond hem dichtgetrokken en rolde nu de hele bende op.

Pech voor jou Johnny Boy, dat je moet gesnapt worden bij het allereerste klusje dat je voor Mefisto opknapt...

Maar dat idee had Johnny gauw weer verworpen. Agenten speelden dit soort levensgevaarlijke spelletjes niet. Johnny riep zijn grote dode broer ter hulp. Hij smeekte Bob niet te blijven zwijgen als vermoord.

Nù toch niet!

Maar het enige antwoord dat hij kreeg, was er één in de vorm van een paar vage en verwarde zinnen, waarvan hij zich alleen maar kon vóórstellen dat ze door Bob werden uitgesproken.

Als je gesnapt wordt met dat vervloekte witte poeder aan boord, vlieg je voor jaren de gevangenis in, Johnny... Zelfs al beweer je er niks vanaf te weten en zelfs al geloven ze dat het koffertje met het spul van de eigenaar van de Mercedes is... Het enige wat je kunt doen is het koffertje dumpen, Johnny Boy...

'En Mefisto dan?' gilte Johnny. 'Denk je dat Mefisto het een goeie grap zal vinden als hij hoort dat ik het spul ergens gedumpt heb, omdat een spookrijder mij de stuipen op het lijf

joeg? Hij zal er mij van verdenken het spul voor eigen rekening te hebben verkocht... Weet je dan niet welke behandeling Mefisto in petto heeft voor stommelingen en angsthazen, Bob? Om nog maar te zwijgen over de manier waarop zijn soort afrekenet met kerels die denken ze te slim af te zijn!

Ten einde raad begon Johnny zelfs het idee te overwegen, dat de spookrijder misschien tot de bende van Mefisto behoorde. Had hij de opdracht gekregen Johnny op de proef te stellen en uit te vissen wat hij waard was?

Of was het een vent die graag voor eigen rekening wilde gaan werken? Eén die dacht dat hij Johnny het spul wel afhandig kon maken, om Mefisto vervolgens te vertellen dat Johnny ermee vandoor was... en het dan zélf te verkopen!

Of was het er één van een concurrerende bende?

Nauwelijks waren deze vragen in Johnny's hoofd opgekomen, of de motorrijder loste nogmaals op in het gordijn van mist. En deze keer, stelde Johnny na een kwartiertje opgelucht vast, leek hij definitief verdwenen...

Pas een tijdje later schoot het Johnny te binnen dat het erop had geleken alsof de spookrijder niet écht kwaad in de zin had. Hij had hem ontelbare keren kunnen raken, maar dat had hij niet gedaan. Het had er veeleer op geleken alsof de motorman hem alleen maar wilde tegenhouden.

En toen realiseerde Johnny zich nog wat.

Toen realiseerde Johnny zich dat Bob, zijn dode grote broer, net zo'n motor had gehad en dat hij er net zo behendig mee kon omspringen.

Tot hij met die motor tegen het achtereind van een BMW aan knalde, die traag en zonder richtingaanwijzers de snelweg kwam opgereden...

3: OTTO, DE RIJKSWACHTER

Tankstations en wegrestaurants, parkeerterreinen langs de snelweg... ze hadden een heel eigen, een heel aparte sfeer, vond Johnny.

Mensen en machines namen er brandstof in en loosden hun afvalstoffen. Leefden er heel eventjes op, om dan weer verder te jagen. Want deze plekken waren niet bedoeld om te blijven. Niemand bleef hier. Je kon op zo'n veilig eilandje wel een korte adempauze nemen, maar dan moest je onherroepelijk weer het moordende verkeer in. En je mocht hier maar één klein momentje stilstaan, want het volgende ogenblik moest je weer tegen een razende snelheid alles voorbij gaan flitsen.

Oases waren het, waarin de tijd heel even werd stilgezet, en alles wat trager ging, trager en bedachtzamer.

Oases van rust in een woestijn van haast...

Johnny had haast.

Vóór zonsopgang moest hij terug in Westende staan. Maar de mist maakte dat verder rijden meer op een wanhoopsdaad ging lijken, dan op een goed idee.

Zijn ontmoeting met de motorrijder had hem vermoeid en verdwaasd achtergelaten. Zijn jagende gedachten moesten dringend tot rust gebracht worden. Even verpozen kon geen kwaad. Even stoom afblazen. Zijn afgematte ogen en zijn verkrampte spieren hadden het broodnodig.

Toen Johnny een glimp opving van een bord met daarop een gestileerde kop koffie en een vork en mes, en toen hij wat verder de witte strepen van de afrit voor zich zag opdoemen, aarzelde hij geen ogenblik. Dankbaar zwenkte hij af.

Jammer genoeg was de Stop gesloten.

Zelfs de neons boven de pompen brandden niet. En voorzover Johnny dat in de dichte mist kon beoordelen, stond er op het kleine parkeerterrein ook geen enkele auto.

De afwezigheid van mensen en auto's en licht, gaf het gebouwtje dat uit de woekerende nevels plots voor hem kwam te liggen iets ijs en onwerkelijks. Alsof één klap in de handen kon volstaan om dit alles als in een formidabele goocheltruuk te doen verdwijnen.

Johnny stapte uit en dacht aan het peperkoeken huisje van Hansje en Grietje. Dan was hij Hansje, maar wie was Grietje?

En wie is de heks, Johnny? Waar blijft de heks?

Even was er het beeld van Mefisto met een kromme neus en een vette wrat op zijn kin. Johnny moest er onwillekeurig om grinniken. Toen viel zijn blik op het witte kartonnen bordje voor het raam, waarop in zwarte viltstiften letters een korte boodschap was neergekrabbeld: *Gesloten wegens omstandigheden.*

Hij prevelde het zacht voor zich uit.

Gesloten wegens omstandigheden.

De mist dempte zijn stem, deed ze wollig klinken, onwezenlijk, ver weg, alsof ze niet bij hem hoorde. Ze klonk al even mysterieus als de tekst op dat bordje.

Gesloten wegens omstandigheden... Welke omstandigheden? Een sterfgeval? Het weer? Een griep-epidemie? De deurwaarder?

Johnny zette zijn koffertje op de grond. Zijn hoofd deed pijn. Misschien was daarbinnen wel ergens aspirine te vinden. Hij dacht aan het witte spul in het koffertje van krokodillenleer, maar Mefisto had gezegd dat hij het koffertje niet mocht openmaken en Johnny had ook weinig zin om verslaafd te raken aan het spul. Al zou het zijn hoofdpijn waarschijnlijk wel verdreven hebben.

Maar dat kan een sterke en hete kop koffie ook.

Heel zijn lichaam snakte gewoon naar een stevige dosis cafeïne, maar hier stond hij: een nog net niet verdwaalde reiziger, aangespoeld op een paradijselijk eiland te midden van een onmetelijke oceaan van mist... en de sappige vruchten bleken bij nader inzien verboden vruchten te zijn. Kijken mocht eventueel nog, aanraken niet. Laat staan plukken!

Johnny keek naar een vuilnisbak voor de deur, die vast zat aan een stalen paaltje. Hij zou dat paaltje uit de grond kunnen halen en het door het raam rammen. Dit was een noodgeval, dan was inbreken toegestaan. De eigenaars zouden vast en zeker wel begrip opbrengen voor zijn situatie, hoopte Johnny tegen beter weten in.

De vuilnisbak was leeg. Johnny probeerde hem van het paaltje te scheiden, wat niet lukte. Maar dat deed niet. Hij keerde met paaltje plus vuilnisbak terug naar het raam en ging aan het werk. Bij elke bruske beweging van zijn geïmproviseerde stormram leek zijn hoofd te gaan ontploffen, maar na een paar stoten lag het raam gelukkig al aan scherven.

Ook nu dempte de mist alle geluiden. Toch verwachtte hij nog dat er plotseling een paar agenten om de hoek zouden opdagen om hem op heterdaad te betrappen, te arresteren en in een cel te gooien. Of een verdwaalde handelsreiziger die hem erop zou wijzen dat dit je reinste vandalisme was, en dat de jeugd van tegenwoordig ook nergens meer respect voor had. Maar er daagden geen agenten op, er viel nergens een handelsreiziger te bespeuren en ook de stem van zijn grote dode broer bleef stom.

Geen wonder, dacht Johnny. Sinds zijn ontmoeting met de motorrijder had hij, op die paar kilometer naar deze Stop, niet één enkele auto, niet één vrachtwagen meer voorbij zien rijden. Niet in de ene richting en niet in de andere richting.

Geen wonder dus dat er ook geen levende ziel in of bij deze Stop rondhing. Het leek wel of de Derde Wereldoorlog zonet was uitgebroken en één of andere vijand de wereld had volgespoten met een grijze mist, waarin alle mensen... nou ja, *vermist* waren.

Verneveld.

Hoewel het waarschijnlijker was dat iedereen met dit weer liever gezellig binnen bleef zitten, met een borrel en een schaalje borrelnootjes bij de hand, genietend van één of ander stompzinnig TV-programma.

Johnny kroop door het raam naar binnen en ging in het donker op zoek naar het licht. Dat viel niet mee. Hij stootte zijn heup tegen een tafeltje. Toen vond zijn tastende hand een hoek van een glad oppervlak dat wel een stuk van de bar zou zijn. En achter die bar stootte hij, nadat hij nog een paar glazen had omver geworpen, ten slotte toch op wat hij al een tijdje had gezocht: een lichtknopje.

Hij knipte het licht aan.

Draaide zich om.

Zag de rijkswachter.

Verdomme, Johnny! Op heterdaad betrapt, jongen! Je bent er gloeiend bij!

Dunne en langgerekte slierten nevel dreven om de man heen, zodat het leek alsof hij op wólkjes liep, terwijl hij door het raam dat Johnny aan scherven had geramd naar binnen kwam.

Tot Johnny's grote verbazing trok de rijkswachter niet eens zijn pistool, maar keek hij hem glimlachend aan.

'Dat was ik nou ook net van plan,' zei hij. 'Maar ik durfde niet.'

'Het was een noodgeval...' stamelde Johnny.

De rijkswachter maakte een geruststellend gebaar. 'Ik begrijp het wel, maak je niet druk. Het is levensgevaarlijk, daarbuiten. Ik moest een spookrijder tegenhouden, maar ik heb er geen ontmoet. Tenzij jij 'm was, natuurlijk!'

De man in het uniform lachte zijn tanden bloot, als om nog eens extra in de verf te zetten dat zijn opmerking bedoeld was als een onschuldig grapje.

'Al zou ik ook dàt begrijpen, met die mist,' ging hij toen verder. 'En voor de rest... nou ja, ik durfde dus niet meer vooruit en niet meer achteruit. Je ziet geen hand voor de ogen! Ik ben nog naar hier gesukkeld, met een slakkegange-tje... Ik wist wel dat de keet gesloten zou zijn...'

'Wegens omstandigheden,' knikte Johnny.

'... maar dat kon me niet schelen. Alles is beter dan daar op die snelweg rond te hangen, met dit weer. En ik had zo'n trek in een kop koffie!'

'Ik ook,' grijnsde Johnny.

'En misschien zou ik hier aspirine vinden, want van al dat turen in de mist heb ik schele hoofdpijn gekregen.'

'Ik ook,' herhaalde Johnny.

'Maar uiteraard kon ik, tijdens mijn diensturen en in uniform, toch niet gaan inbreken, nietwaar? Op zoek naar een kop koffie en wat aspirine?'

'Nee,' zei Johnny.

'Daarom was ik zo blij toen ik jou dat zag doen in mijn plaats,' grinnikte de rijkswachter.

'Ik snap het,' zei Johnny.

'Mijn naam is Otto,' zei de rijkswachter, en hij stak zijn hand uit.

'Johnny,' zei Johnny, terwijl hij die drukte.

Johnny en Otto schoven een tafel voor het gebroken raam. Op die eerste tafel zetten ze een tweede tafel op zijn kant. Zo konden ze de mist misschien een beetje buiten houden, en de warmte binnen. Het was maart, de derde dag van de derde maand om precies te zijn, maar het kon nog bitter koud zijn, vooral 's nachts. En de mist legde een kil waas over je kleren en je huid, zodat je tot op het bot verkleumde.

Daarna ging de rijkswachter op zoek naar een doosje aspirine en zette hij koffie. Johnny merkte op dat hij hier blijkbaar goed de weg kende.

'Heb je die spelletjes wel eens gezien?' vroeg Otto, toen ze solidair hun poedertje hadden doorgespoeld met een slok lekker hete en sterke koffie. 'Je weet wel: twee op het eerste gezicht identieke prenten, en dan moet je de vijf, of acht, of dertien verschillen vinden.'

Johnny knikte.

'Wel,' zei de man. 'Daar doet deze hele bedoening me zo'n beetje aan denken. Het lijkt wel echt te gebeuren, maar het kàn gewoon niet. Dit is niet het echte, originele stuk, maar een kopie. Vat je wat ik bedoel? Als je goed kijkt, vallen je zo meteen zelfs vijf, of acht, of dertien details op die niet kloppen met... nou ja, de wérkelijke dingen. Die hardnekkige mist,

om maar iets te zeggen... Dat er geen levende ziel op de baan is... Dat er hier, behalve wij tweetjes, niemand gestrand is...'

'De spookrijder,' vulde Johnny behulpzaam aan. 'En dat u hier zonet door dat raam naar binnen kwam zweven... op wólkjes!'

Dat laatste had Johnny er in feite alleen maar aan toegevoegd om zijn eigen angst en onrust te bezweren. Hij bedoelde het ernstig, maar als hij het niet deed klinken als een grapje, sloegen straks ook bij Otto nog alle stoppen door. En wat dan?

Ook die rijkswachter in zijn kraaknette uniform was bang, zoveel was duidelijk. Deze toestand kon je inderdaad nog moeilijk *normaal* noemen. Johnny dacht aan de mist die de man omspoeld had, toen hij door dat raam naar binnen kroop. Doorschijnende grijze vingers waren het geweest, die langzaam langs zijn lichaam omhoog klommen, naar zijn keel grepen. Vingers die heel ineens, zonder merkbare overgang, van gedaante konden veranderen... om onvatbaar ijle slangen te worden die zich om je benen kronkelden.

Gifslangen, Johnny Boy! Wurgslangen!

De stem van de rijkswachter zette Johnny bruusk weer met z'n beide voeten op de grond.

'Dat we precies hiér moesten stranden, jij en ik...' mompelde hij, met een snelle, zijdelingse blik op Johnny's koffertje. 'In deze keet... Wat een toeval!... Wist je dat ik ze nog heb laten sluiten, jongeman? Nee, natuurlijk weet je dat niet... Jaja, kijk maar niet zo vreemd... Dat deze keet gesloten is *wegens omstandigheden*, is geheel en al aan mij te danken, Johnny... Zal ik je eens vertellen wat die omstandigheden in feite te betekenen hadden? Zal ik je dat eens vertellen?'

Johnny wilde het hoofd schudden. Hij had geen zin om het verhaal te horen. Als hij op de lichtjes trillende stem van de rijkswachter mocht afgaan, moest het een al even krankzinnig verhaal zijn als de situatie waarin ze zich nu bevonden.

Hij had ook geen tijd meer te verliezen. Hij moest verder. Hij had zijn koffie gedronken en zijn aspirine geslikt en nu had hij een klus te klaren. Hij kon hier toch niet blijven

lullen met een rijkswachter? Straks kwam die kerel er nog achter wat hij in zijn krokodillenleren koffertje had en dan zou hij zijn handboeien bovenhalen en...

Maar in plaats van het hoofd te schudden, knikte Johnny alleen maar. Otto had een zachte dwang in de klank van zijn stem gelegd, die ieder tegenpruttelen onmogelijk maakte. Bob kon dat ook, herinnerde Johnny zich. Die verdomd rechtvaardige Bob kon er soms voor zorgen dat hij zich zo schuldig ging voelen... alleen maar door een speciale klank in zijn stem te liggen.

En bovendien... Als Johnny er nu ineens en hals over kop vandoor ging, zou Otto onraad ruiken. En dus moest Johnny luisteren en de hemel op zijn blote knietjes danken dat hij er zo goedkoop vanaf kwam.

Alleen maar naar een verhaaltje luisteren... en verder niks.

En dan te bedenken dat Johnny door de rijkswachter op heterdaad was betrapt terwijl hij hier ínbrak! Als hij Mefisto dàt vertelde, zou die wellicht wild enthousiast gaan fluiten door het gaatje in zijn neus, want dít sterke verhaal zou zich moeiteloos staande kunnen houden naast de talloze anekdotes die Mefisto zo graag opdiste.

Tenzij de rijkswachter natuurlijk geen échte rijkswachter was. Geen man van de wet, of dan toch niet het soort wetten dat mensen maakten. Waarom herinnerde zijn optreden Johnny trouwens zo nadrukkelijk aan zijn dode grote broer Bob? Dàt en die zachte klank in zijn stem... nee, die pàsten gewoon niet bij een rijkswachter! Deze man stond bij een heel ander rijk op wacht dan zijn collega's in hun combi's met de blauwe zwaailichten en de oranje strip...

Alleen maar een verhaaltje, Johnny Boy... Alleen maar luisteren naar een verhaaltje...

Naar een verhaaltje voor het slapen gaan...

4: MOTEL DROOMOORD

Die avond hield Marc, een jonge Waalse inspecteur met vakantie aan de kust, uitgeput halt bij het eenzame motel langs de snelweg.

Motel Droomoord, stond er in rode aan- en uitflitsende neonletters boven de glazen deur te lezen.

'Ik logeer in Nevele bij een collega,' vertelde hij aan de eigenaar en zijn vrouw. 'Deze ochtend ben ik begonnen aan een fikse wandeling door de velden en de weiden. Het was nog prachtig weer toen. Maar rond de middag begon het op eens te sneeuwen en ben ik hopeloos verdwaald. Kan ik hier een kamer krijgen voor de nacht? Dan keer ik morgen met een taxi terug naar Nevele.'

De gezichten van de moteleigenaar en zijn vrouw boezemden de inspecteur niet veel vertrouwen in, maar hij was doodop en kon nergens anders aan denken dan aan een warm en mals bed voor de nacht.

De eigenaar nam Marc mee naar een smerig en luguber kamertje, schaars verlicht door een vaalgeel elektrisch peer-tje. Marc sloot de deur zorgvuldig af, gooide zich geheel gekleed op bed en sliep haast onmiddellijk in.

De jonge politie-inspecteur kreeg een gruwelijke nachtmerrie. In zijn droom stond hij in een donker hoekje van de motelkamer. Er lag een onbekende man in zijn bed. Plotseling ging de muur open en door een geheim luik, dat voor het oog verborgen werd door een gigantische poster van een zuiders strand met een naakt meisje, glipten de moteluitbater en zijn vrouw de kamer binnen. De man hield een mes in de hand en zijn vrouw een zaklantaarn.

Marc probeerde te roepen om de vreemde man die daar in zijn bed lag te slapen wakker te maken, maar er kwam geen geluid over zijn lippen. Hij probeerde zich te bewegen, om het mes uit de handen van de moteleigenaar te slaan, maar zijn spieren leken verlamd. En zo moest de jonge

inspecteur machteloos toezien hoe de moteleigenaar zijn mes in de borst van de slapende man plofte.

Ondertussen doorzocht zijn vrouw de kleren van het slachtoffer. Ze stal zijn uurwerk en zijn krokodillenleren kofertje. Ten slotte namen ze het lichaam bij de armen en de benen en sleepten het weg. Ze verdwenen zoals ze gekomen waren: door het geheime luik in de muur van de motelkamer. In een flits zag Marc daarachter nog een stuk van het tankstation, dat tegen het motel was aangebouwd, en waar je ook allerlei versnaperingen, kranten, weekbladen en autobenoedigheden kon kopen.

Op dat punt in zijn droom gilde de jonge politie-inspecteur het uit. Badend in zijn angstzweet, ontwaakte hij in het bed waar nog niet zo lang geleden een moord moest gepleegd zijn. Als hij tenminste zijn droom mocht geloven...

Hij bezweerde zichzelf dat het alleen maar een droom kon zijn, niets anders dan een nachtmerrie, op gang gebracht door de dubbelzinnige naam van het motel.

Droommoord...

Het oord van de droom... Maar als je het snel en hardop las, hoorde je 'droom-moord'. En of je dat woord nu van voor naar achter of van achter naar voor las, telkens bleef het *een droom van een moord*.

Uiteindelijk stond Marc op om bij het zwakke licht van het peertje de poster aan de muur van nabij te bestuderen. Hij ging met zijn hand onder het gladde oppervlak van het zuiderse strand met het naakte meisje en er bleek, net zoals in zijn nachtmerrie, een luik achter te zitten. Toen hij de geheime deur openduwde, zag hij daarachter de schimmige omtrekken van het winkeltje en het kantoortje die bij het tankstation hoorden...

Maanden gingen voorbij. De jonge Waalse inspecteur was de nare droom al bijna vergeten. Maar toen sloeg hij op een ochtend zijn krant open en trof daarin een artikel aan, dat de herinnering aan zijn nachtmerrie weer uiterst levendig maakte: